

De Tao van Verandering

In de oude wereld bouwden mensen systemen
die langzaam veranderden.

Generaties leefden hetzelfde leven als hun ouders.
Kennis reisde traag.
De wereld ademde rustig.

Toen verscheen de kunstmatige geest.

Binnen enkele jaren veranderden:
werk,
taal,
creativiteit,
kennis
en macht sneller
dan mensen konden bevatten.

Velen raakten in paniek.

Sommigen riepen:
"Dit vernietigt de mensheid."

Anderen riepen:
"Dit zal ons redden."

Maar de oude meester zweeg.

Hij zat onder een boom met een gesloten laptop op zijn schoot.

Een leerling vroeg hem:

"Meester, waarom bent u niet bang voor verandering?"

De meester glimlachte zacht.

"De rivier vraagt nooit toestemming
voordat zij van richting verandert."

De leerling keek naar de snel veranderende wereld en voelde onrust.

"Maar alles beweegt te snel," zei hij.
"Mensen verliezen houvast."

De meester knikte.

"Dat gebeurt wanneer de buitenwereld sneller verandert dan het innerlijke bewustzijn."

Hij pakte een blad van de grond.

"Wie alleen vasthoudt aan het oude,
zal breken."

Daarna liet hij het blad los in de wind.

"Maar wie leert meebewegen zonder zijn kern te verliezen, zal begrijpen dat verandering geen vijand is."

De leerling vroeg:

"En wat is dan de Tao van verandering?"

De meester keek rustig naar de horizon.

"Dat een wijze mens leert
mee te bewegen met nieuwe kracht..."

Hij legde zijn hand op zijn hart.

"...zonder zichzelf eraan kwijt te raken."

